

Nội dung dàn ý và các bài văn trong **Top 10 bài văn hay Tả một người có hành động và ngoại hình khác thường lớp 5 (Tuyển chọn)** được chúng tôi sưu tầm và tuyển chọn giới thiệu dưới đây sẽ giúp các em học sinh có thêm ý tưởng, tư liệu tham khảo để bài viết mình đạt kết quả cao.

Bài văn mẫu Tả một người có hành động và ngoại hình khác thường - Mẫu 1

Chiến tranh đã lùi xa nhưng những đau thương và mất mát của nó thì còn mãi. Một trong những nỗi đau mà chiến tranh để lại còn cho đến hôm nay chính là những nạn nhân chất độc màu da cam. Ở quê em cũng có rất nhiều bị nhiễm chất độc màu da cam, trong đó có bác Lan – người mà em rất thân thiết và gần gũi.

Bác Lan năm nay đã ngoài năm mươi nhưng trông vẫn còn rất trẻ. Có lẽ bởi bác chỉ cao bằng một học sinh lớp 4. Khuôn mặt bác có những vết chàm màu đen lốm đốm. Khuôn miệng không cân đối nhưng lúc nào cũng nở một nụ cười thật tươi. Dáng đi của bác không được thẳng như người bình thường vì cái lưng có những phần thịt u lên. Đôi bàn tay và đôi bàn chân đều có sáu ngón. Các ngón đều ngắn và có những ngón bị dính vào nhau.

Tuy có ngoại hình khác thường nhưng chẳng bao giờ thấy bác Lan buồn hay tự ti. Bác sống rất chan hòa với mọi người xung quanh và ai cũng yêu mến bác. Bác tích cực tham gia các hoạt động xã hội của thôn xóm. Đặc biệt bác có một giọng hát ấm áp, mượt mà. Mỗi khi bác cất lên tiếng hát thì ai cũng phải chăm chú lắng nghe. Bác Lan thuộc nhiều truyện cổ tích lắm. Mỗi lần sang chơi bác lại kể cho em biết bao câu chuyện. Cả một thế giới thần tiên hiện ra qua lời kể ngọt ngào của bác.

Có lần sang chơi nhà bác, em thấy rất đông người ở đó. Khi lại gần em nhìn thấy bác Lan chân tay co quắp, miệng sùi bọt trắng. Em chạy về hỏi mẹ, mẹ nói bác bị vậy là do di chứng của chiến tranh để lại. Ngày xưa bố của bác tham gia kháng chiến chống Mỹ đã bị nhiễm chất độc màu da cam. Nghe mẹ kể trong lòng em dâng lên niềm xúc động nghẹn ngào. Em thương bác Lan và căm ghét sự tàn khốc của những cuộc chiến tranh.

Em rất yêu quý bác Lan. Mỗi ngày em đều sang chơi nhà bác, nghe bác hát và kể những câu chuyện cổ tích li kì, hấp dẫn. Em mong bác và những người như bác luôn sống mạnh khỏe, yêu đời.

Bài văn mẫu Tả một người có hành động và ngoại hình khác thường - Mẫu 2

Dù bạn giàu hay nghèo, dù cha mẹ bạn là bác sĩ, Kĩ sư hay nông dân, công nhân, sinh ra được lành lặn, khỏe mạnh đã là điều hạnh phúc. Trong cuộc đời còn rất nhiều người bất hạnh như anh Mạc Đăng Mừng ở thành phố Hồ Chí Minh dù bị bệnh down nhưng anh vẫn cố gắng vượt lên số phận để tìm đến hạnh phúc bình dị của một người bình thường.

Anh Mừng có một ngoại hình đặc biệt, đại diện cho những gương mặt bệnh down, những số kiếp mà thần may mắn bỏ quên giữa cuộc đời. Cha mẹ anh hiếm muộn, ngoài bốn mươi mới sinh ra anh, anh chỉ bập bẹ biết nói khi 9 tuổi và sang năm 12 tuổi mới chập chững đi. Năm nay anh đã gần 30 tuổi, cái tuổi người ta đã bắt đầu ổn định công việc và cuộc sống. Còn anh, anh đang từng ngày cố gắng dưới sự hỗ trợ của cha mẹ để tìm lối đi riêng. Thân hình anh cao to, khỏe khoắn vì được chăm sóc cẩn thận và thường xuyên tập luyện thể thao. Gương mặt anh to, tròn, mái tóc thưa cắt ngắn gọn gàng. Đôi lông mày khá nhọn nhọt nhưng cũng uốn thành hình cong trắng lưỡi liềm che cho đôi mắt nhỏ tí hí phía dưới. Người bị bệnh down bao giờ cũng đặc trưng bởi đôi mắt bé dường như híp lại khi cười. Đôi mắt không biết nói dối, không biết ranh ma chỉ biết cụp xuống khi thất vọng và buồn bã. Những chiếc lông mi thưa thưa ngắn cũn tón biệt nên không thể nhìn rõ được. Có chiếc mũi lúc nào cũng quá cỡ to bè và ngắn, sóng mũi gãy, thấp xuống khiến gương mặt anh trông xấu xí hẳn. Khuôn miệng anh Mừng rộng, hai môi đầy đặn và nhọn nhọt giống như làn da trắng nhợt pha chút xanh xao của anh. So với khuôn mặt to lớn thì đôi tai lại bé nhỏ lạ thường, đôi tai anh có vành tai nhỏ, mỏng và đỏ rục như một chiếc mào gà.

Mỗi khi anh đi đều phát ra tiếng bước chân lớn thành thịch vì đôi chân anh khá to, các ngón chân xếp xít nhau bám chặt xuống. Bàn tay anh cũng to lớn vụng về nên làm việc gì cũng khó khăn hơn người bình thường rất nhiều lần. Chiếc cổ ngắn và to cộng thêm chiếc lưng rộng khiến dáng anh khom khom như một chú gấu. Căn bệnh khiến anh nói năng cũng khác người. Anh nói không nhiều, từ ngữ không linh hoạt sáng tạo như người khác nhưng đôi lại anh nói năng từ tốn, thật thà. Giọng anh ồm ồm lúc nào cũng đi kèm với nụ cười thật vui vẻ. Nhờ được sự quan tâm và chăm sóc đặc biệt của cha anh mà anh sống hòa nhập và tự lập. Anh hoàn thành tốt chương trình lớp 9 và tham gia các lớp học nghề khác như vi tính, anh văn. Môn nào anh cũng chăm cùi học tập, rèn

luyện cùng cha. Nhờ thế mà anh đã biết chơi đàn organ, đai nâu Aikido, đọc hiểu tiếng anh cơ bản, biết bơi lội... Mặc dù khiêm khuyết về trí tuệ nhưng tình cảm và ước mơ anh còn tròn đầy hơn nhiều người khác. Anh hiền lành, dễ gần và hiếu thảo. Anh luôn nỗ lực để không làm cha mẹ buồn, luôn quan tâm đến tình cảm của mẹ và cha. Anh mơ ước sau này sẽ trở thành võ sư Aikido.

Câu chuyện của anh Mừng khiến tôi vô cùng xúc động. Có những con người bị số phận hắt hủi vậy mà vẫn trở thành người tốt nhờ sự nỗ lực và niềm tin cuộc sống. Anh truyền cho tôi cảm hứng về những điều kì diệu sẽ xảy ra nếu chúng ta luôn cố gắng phấn đấu.

Bài văn mẫu Tả một người có hành động và ngoại hình khác thường - Mẫu 3

Trong cuộc sống của chúng ta ngày nay, có không ít người có hoàn cảnh khó khăn và éo le. Đặc biệt là những chiến sĩ đã bị nhiễm chất độc màu da cam khi tham gia kháng chiến bảo vệ Tổ quốc. Nhưng đáng thương thay, chất độc quái ác đó không chỉ làm những người lính bị nhiễm mà còn đời sau của họ cũng bị di truyền,... Một lần, em đã được xem trên truyền hình một câu chuyện về gia đình có người bố bị nhiễm chất độc màu da cam. Câu chuyện đã để lại trong em nỗi xúc động sâu xa.

Một gia đình nông dân nghèo có người chồng bị nhiễm chất độc màu da cam. Họ sinh được ba cậu con trai có hình dạng khác thường. Người chồng nguyên là chiến sĩ đã tham gia chiến đấu để giữ nền độc lập cho nước nhà và trở về quê khi chiến tranh kết thúc. Người chồng này yếu ớt, người gầy sạm, chỉ có thể ngồi ở nhà trông con và nương tựa vào người vợ mà thôi.

Nhà có ba cậu con trai thì cậu thứ nhất lúc nào cũng ngửa mặt lên trời mà cười, mồm miệng méo xệch, nước bọt trào ra, không những thế đôi vai của cậu còn bị lệch một bên nên một cánh tay lúc nào cũng lòng thòng. Trông đến khổ! Có lẽ cũng bởi vậy mà khi mặc áo, cậu ta có cảm giác khó chịu và xé rách áo. Đến cậu thứ hai thì béo ục ịch nhưng lại rất lùn nên mỗi bước đi của cậu chậm chạp. Cậu ta còn có đôi mắt to, cái đầu to, nhìn rất xấu. Cuối cùng là cậu út. Cậu này rất thương mẹ nhưng lại giúp mẹ lúc được, lúc không. Bởi cậu bị mắc căn bệnh động kinh nên cậu có thể bị ngất bất cứ lúc nào trong từng giờ, từng ngày.

Thật khổ sở cho hai vợ chồng này: Có ba cậu con trai hình dạng khác thường đã không giúp được gì nay chúng còn phá đồ đạc trong nhà. Nhà của gia đình này bụi bặm, có con ngõ nhỏ trước nhà cũng toàn những đồng gạch ngổn ngang, cùng những cành cây bẽ bộn. Khi xem thì em còn được biết: Cứ mỗi lần hai vợ chồng cố gắng thu dọn ngăn nắp thì những đứa con lại phá tanh bành. Cậu con trai đầu lúc nào cũng chơi ngoài vườn, lúc thì dùng những viên gạch để xếp từng đồng, lúc lại dùng những cành cây để chơi trò trận giả. Có những lúc các cậu còn vật nhau ngoài vườn hay dùng que đánh nhau, đến bố mẹ cũng không ngăn được, mỗi lần ngăn là các cậu lại dùng gạch đánh bố mẹ như người không có trí khôn...

Người bố thì yếu, không làm được việc gì nên người mẹ phải gánh vác tất cả những công việc nhà nông, đã thế ban đêm lại phải làm thêm bánh để mang ra chợ bán buổi sáng. Với số tiền ít ỏi nhận được cũng chỉ đong được gạo đủ cho một đến hai bữa cơm để chia đều cho bố con. Có những lúc người bố còn không được ăn vì thương các con. Nhiều lúc những đứa con lên con, chúng còn đui đánh bố mẹ. Người bố cũng có một chút tiền trợ cấp thương binh, nhưng số tiền ít ỏi đó chỉ đủ mua thuốc khi phải vào bệnh viện. Cuộc sống kham khổ cứ thế trôi đi từng ngày, từng ngày

một mà không biết bao giờ sẽ kết thúc. Gia đình đã nghèo nhưng ba cậu con trai mỗi khi lên con lại luôn phá phách nên cuộc sống càng trở nên khó khăn.

Qua câu chuyện trên, em muốn nói với mọi người rằng: Hãy cùng nhau chung sức giúp đỡ những người bị nhiễm chất độc màu da cam vượt qua cuộc sống khốn khổ. Chất độc quái ác đó đã phá hoại thiên nhiên, môi trường mà không những thế nó còn để lại rất nhiều di chứng cho con người từ đời này sang đời khác. Chúng ta hãy lên án bọn đế quốc Mỹ, lên án chiến tranh và hãy ngăn chặn để chiến tranh sẽ không bao giờ xảy ra với cả thế giới.

Bài văn mẫu Tả một người có hành động và ngoại hình khác thường - Mẫu 4

Sáng chủ nhật vừa qua, em được ba chở đi chơi từ cảng Sài Gòn qua khu lưu niệm Nhà Rồng, sang vườn hoa trước cửa ủy ban nhân dân thành phố. Xung quanh tượng đài Bác Hồ, rất đông các bạn thiếu nhi tạc tuổi em đang tung tăng dạo chơi cùng cha mẹ. Hàng trăm trái bóng đủ màu sắc bay lượn trong nắng sớm lung linh trông thật là vui mắt. Lát sau, ba đưa em đến nhà sách Xuân Thu trên đường Đông Khởi để mua bộ truyện Harry Potter. Từ xa, em đã nhìn thấy một nhóm người đang sôi nổi bàn tán về một điều gì đó. Đến gần, em không thể tin vào điều đang xảy ra trước mắt: Một họa sĩ đang vẽ tranh bằng bàn chân phải.

Đó là một người đàn ông tật nguyền. Nhìn anh, người ta rất khó đoán tuổi vì gương mặt sạm nắng đầy những vết nhăn khắc khổ trái ngược hẳn với đôi mắt đen sáng và nụ cười hồn nhiên như nụ cười trẻ thơ. Em đoán anh khoảng hơn ba mươi tuổi. Ấy vậy nhưng thân hình còm cõi của anh không bằng đứa bé lên mười.

Anh mặc bộ quần áo màu xanh đã cũ. Hai ống tay áo rũ xuống lòng thòng, che kín đôi cánh tay bị liệt. Tất cả "xương vế" của người họa sĩ ấy nằm gọn trong một miếng nilon trải trên mặt đất. Hàng chục bức tranh bày la liệt trước mặt: Hoa và chim, hồ cá cảnh với những chú cá vàng lộng lẫy đang tung tăng bơi lượn, bầu trời xanh thẳm và cánh diều trắng chấp chới bay, đồng lúa xanh trải rộng tới chân trời làm nền cho chú bé ngồi vắt vẻo trên lưng trâu thổi sáo... Mọi người xúm quanh anh xem tranh và đặc biệt là xem anh vẽ. Anh quặp chặt cây bút lông vào giữa ngón chân cái và ngón thứ hai của bàn chân phải. Khay màu nước để bên cạnh. Bàn chân trái giữ chặt tờ giấy. Bàn chân phải làm việc nhanh nhẹn, thành thạo như một bàn tay lành lặn. Sau mỗi nét bút, một cánh hoa hiện lên. Hoa loa kèn trắng, hoa hồng đỏ, hoa cúc vàng... cắm trong chiếc bình màu men ngọc, đặt trên mặt bàn trải tấm khăn màu tím nhạt. Anh vẽ rất nhanh và pha màu cũng rất khéo. Một bức tranh tĩnh vật đã hoàn thành trước sự trầm trồ thán phục của mọi người.

Ba em gọi chuyện và được anh cho biết là anh từ một tỉnh xa xôi ngoài Bắc vào đây kiếm sống. Anh không muốn nhờ vả, làm phiền người quen mà tự nuôi thân bằng công sức, tài năng của chính mình. Em thật sự xúc động khi nghe anh nói là để vẽ được như ngày hôm nay, anh đã phải trải qua hơn mười năm trời khổ luyện.

Thấy em thích bức tranh, ba đã mua tặng cho em. Ở góc bức tranh, em đọc thấy dòng tên: Nguyễn Quyết Tiến. Có thể đó là tên thật hoặc cái tên anh tự chọn cho mình. Con người ấy, cái tên ấy đã đọng lại trong em một ấn tượng sâu đậm.

Em treo bức tranh ngay trước bàn học và mỗi lần nhìn nó, em như thấy mình được tiếp thêm nghị lực. Hình ảnh người họa sĩ tật nguyền luôn nhắc nhở em rằng hãy biết vượt lên số phận và chiến thắng những gian nan, thử thách trên đường đời.

Bài văn mẫu Tả một người có hành động và ngoại hình khác thường - Mẫu 5

Mỗi chúng ta, ai cũng có số phận của riêng mình. Có người may mắn, có những người lại kém may mắn hơn. Có người sinh sống bình thường, cũng có rất nhiều người lại không thể có được cuộc sống bình thường. Một lần tình cờ, em đã được nghe chị gái kể về một người đàn ông mang ngoại hình và hành động khác thường nhưng đáng kính vô cùng - đó là một người lính thương binh trở về từ chiến trường.

Chiến tranh khốc liệt đã lùi xa vào quá khứ, song những nỗi đau, những con người bước ra từ cuộc chiến vẫn còn đó. Họ vẫn sống, dù cuộc sống không bình thường như bao người khác. Chị gái em là một nhà báo trẻ. Chị đi khắp mọi nẻo đường, về khắp mọi miền quê để tìm và ghi lại những câu chuyện đã qua - những mảnh ghép quá khứ ngày ấy. Sau chuyến đi từ Quảng Trị trở về, chị cầm bức ảnh chụp một người đàn ông, lặng lẽ kể cho em nghe về người đó.

Trong bức ảnh ngược nắng và giọng kể đều đều của chị, em nhìn thấy một người đàn ông đã ngoài bảy mươi tuổi, mái tóc bạc trắng như cước. Khuôn mặt vuông chữ điền nghiêm nghị, chất phác. Thời gian đã làm những nếp nhăn trên khuôn mặt, trên khóe mắt ông dày thêm xen những nốt đồi mồi ở làn da của những người đến tuổi xế bóng. Nụ cười bên miệng móm mém cùng ánh mắt lóe sáng lấp lánh. Vành mắt hơi cong cong tạo cho người xem ảnh cảm giác rất khó tả. Lưng ông đã cong xuống, có lẽ vì gánh nặng bao năm của cuộc đời. Chị bảo người dân xung quanh gọi ông là ông Hai Bình.

Nhưng em đã không tìm được xúc động khi nhìn đến bàn tay đang giơ lên trong bức ảnh. Trên đôi bàn tay ấy chỉ có duy nhất một ngón cái tay lành lặn, những ngón khác đều đã cụt hết. Ông cong cong ngón cái cùng mái đầu hơi gật xuống. Chị em bồi hồi nhớ lại khung cảnh chị chụp bức ảnh này, chị nói ông là một người cựu chiến binh của chiến trường miền Nam hơn năm mươi năm về trước. Bom đạn quân thù đã tàn phá nặng nề cột sống và cướp đi bốn ngón tay trên bàn tay phải của ông. Một điều đặc biệt nữa là ông không nói được, một loại chất độc ngày xưa rải xuống Trường Sơn đã khiến ông mất đi khả năng giao tiếp. Trong suốt quá trình trò chuyện với đoàn chị tôi, ông dùng ngôn ngữ của người câm và những nét chữ viết bằng tay trái.

Chiến tranh đã mang đến cho ông – người thanh niên năm ấy mới ngoài hai mươi tuổi những nỗi đau không thể tưởng tượng nổi. Nhưng khi chị em hỏi về những năm tháng ấy, trên khóe miệng ông luôn thường trực một nụ cười và ánh mắt sáng xa xăm đầy hoài niệm đầy tự hào. Trong lá thư gửi chị em – cô nhà báo mà ông thực sự cảm ơn, ông nói ông chưa bao giờ hối hận vì năm đó đã xung phong đi chiến đấu. Dù mất mát, dù đau thương, nhưng đó là lý tưởng của tuổi trẻ, là điều vô cùng ý nghĩa với cuộc đời ông. Ngón cái cong cong xuống trong ngôn ngữ của người câm, chị em nói đó là lời cảm ơn. Người đàn ông đã chịu đủ đau thương vẫn lạc quan vào cuộc đời, vẫn chân thành cảm ơn cuộc sống đã cho ông cơ hội để hoàn thành lý tưởng của mình. Ở Quảng Trị thân yêu của tổ quốc, ông một mình sống trong ngôi nhà nhỏ, lặng lẽ nhìn ngắm nước nhà đổi thay mà tự hào, hài lòng. Dù cho nhắc lại tên những người đồng chí cùng kề vai sát cánh ngày xưa, ông vẫn không nén được mà trào nước mắt. Trở về cuộc sống bình thường với hình hài và hành động khác thường, song ông chưa bao giờ cảm thấy đau khổ, chán nản. Ông chia sẻ, còn sống để trở về

là một may mắn, Tổ quốc đã cho ông cơ hội trở về, trở về để tiếp tục cuộc đời còn đang tiếp diễn, để chứng kiến Tổ quốc sau chiến tranh.

Chị em rời Quảng Trị, tạm biệt ông trong một ngày nắng rực rỡ. Nụ cười ngược nắng của ông – một người khác thường mà vô cùng phi thường đã tiếp thêm sức mạnh cho thế hệ trẻ chúng em. Chúng em phải sống xứng đáng với nỗi đau mà thế hệ ông Hai Bình đã trải qua, xứng đáng với niềm tin của thế hệ anh hùng bất khuất, những chiến binh đã viết lên trang sử vàng chói lọi của Tổ quốc như ông.

Bài văn mẫu Tả một người có hành động và ngoại hình khác thường - Mẫu 6

Năm nay tôi học lớp 6 còn chị gái tôi đã lên lớp 11, với sở thích đọc sách, đặc biệt sách văn học, nên tôi đã mượn sách Ngữ Văn của chị gái để đọc những câu chuyện thú vị trong ấy. Và cái tên Người trong bao đã lập tức thu hút ánh mắt của tôi, đọc truyện tôi rất ấn tượng và có nhiều suy

ngữ về nhân vật chính của câu chuyện đặc biệt này đó là Bê-li-cốp - một kẻ được đánh giá là dị hợm.

Bê-li-cốp là một giáo viên dạy tiếng Hy Lạp, ông ta khiến mọi người sợ hãi và xa lánh bởi cách cư xử và lối ăn mặc có phần kỳ quặc của mình. Câu chuyện không miêu tả rõ về ngoại hình của ông ta cao thấp mập ốm ra sao mà chỉ đề cập đến phong cách ăn mặc và lối sống của người đàn ông này. Ông ta có thói quen rất kỳ lạ, lúc nào cũng đi ủng cao su, tay cầm một chiếc ô và luôn mặc áo bành tô ấm cốt bông, bất chấp đó là mùa đông hay mùa hè. Hải hươc hơn là hầu như mọi vật dụng của ông đều để ở trong bao, ô trong bao, đồng hồ quả lắc đựng trong bao bằng da hươu, đến cái dao gọt bút chì cũng được để trong bao, thật kỳ lạ. Và tưởng như cả con người ông ta cũng nằm trong một cái bao, một cái vỏ bọc kỳ quặc, chẳng ai có thể nhìn thấy rõ mặt Bê-li-cốp tròn méo ra sao, bởi ông ta luôn giấu khuôn mặt mình sau cái cổ áo được bẻ dựng đứng lên, đã thế ông ta còn đeo thêm kính râm để che luôn đi cái cửa sổ tâm hồn của mình. Cũng chẳng ai hiểu ông ta có bệnh gì mà cứ phải nhét bông gòn bịt kín tai chẳng khác gì người đi đàng ở cũ, thậm chí chắc ông ta còn mắc thêm căn bệnh sợ ánh sáng khi cứ kéo mui xe ngựa lên bất kể thời tiết hôm ấy có đẹp thế nào.

Không những ngoại hình dị hợm mà cách đối nhân xử thế của ông ta cũng khiến mọi người cảm thấy e ngại. Bê-li-cốp luôn ca ngợi quá khứ, đề cao những cái gì không có thực và sẵn sàng xù lông nhím lên để chỉ trích tất cả những ai phản bác điều ấy bằng một thứ giáo điều cứng nhắc xưa cũ, khiến người khác phải câm nín, bởi ông ta chẳng khác nào một kẻ dở hơi, rồi chuyện. Ông ta có một khái niệm lạ lùng về việc duy trì các mối quan hệ xã giao, Bê-li-cốp cho rằng việc đều đặn đến nhà người khác và ngồi im như một pho tượng là cách để duy trì mối quan hệ tốt nhất, ông ta không dám bắt chuyện mà cứ im lặng trong cái vỏ có vẻ "an toàn" của mình. Cứ tưởng ông ta chỉ "che chắn" cho bản thân khi ra đường nhưng không ngờ rằng ở nhà ông ta cũng như vậy, luôn đóng kín cửa, cài then, trùm chăn kín đầu, phòng thì tối om chật hẹp, chẳng gì nhà tù, nhưng Bê-li-cốp lại thấy thế là thoải mái và an toàn hơn cả.

Cứ tưởng cuộc đời Bê-li-cốp sẽ như vậy cho đến hết cuộc đời thế mà ông ta lại đem lòng yêu một cô gái, nhưng chính sự nhút nhát, sợ sệt mà ông ta không dám tỏ tình, thậm chí còn lên tiếng chỉ trích người con gái mình yêu chỉ vì cô cười xe đạp ngoài phố, bởi lẽ ông ta cho đấy là bông thả và không hợp với một giáo viên như cô. Cuối cùng cuộc đời bi kịch và hải hươc của Bê-li-cốp đã khép lại bằng một tiếng cười lớn của cô gái hẳn yêu, vì nổi nhục nhã, xấu hổ hẳn tự nghĩ ra, vì tình yêu vô vọng của hẳn. Bê-li-cốp chết trong yên lặng, trong buồn bã, nhưng đây lại chính là sự giải thoát cho ông ta.

Gấp lại trang sách, tôi bỗng cảm thấy cuộc đời con người sao lại có thể tăm tối đến thế, xã hội ấy đã làm gì mà khiến một thầy giáo người đáng lẽ sẽ đi khai sáng cho người khác lại trở thành một kẻ dị hợm, kỳ lạ và cuối cùng chết trong im lặng, một cái chết lãng xet, thậm chí cái chết của ông còn khiến khối kẻ mừng thầm như tiền được một gánh nặng của thành phố.

Bài văn mẫu Tả một người có hành động và ngoại hình khác thường - Mẫu 7

Mỗi lần theo mẹ ra chợ mua hàng, là em lại có dịp quan sát một cậu bé có hình dạng và hoạt động rất kì lạ. Khiến cho em có một ấn tượng rất sâu sắc. Chắc các bạn và các thầy cô cũng thắc mắc, người bạn nhỏ ấy có đặc điểm gì khiến em phải chú ý như vậy. Sau đây, em xin tả lại cho cô và các bạn cùng nghe.

Cậu bé tên là Minh, nhà Minh nghèo lắm. Có lần em nghe các bác trong chợ kể rằng ba má cậu mất sớm, để lại hai chị em Minh non nớt đương đầu với sóng gió của cuộc đời. Do nhà nghèo, nên chị Minh phải đi làm thuê làm mướn suốt ngày, còn Minh thì phải đi bán rong trong chợ các đồ linh tinh như bàn chải, lược, đồ móc chìa khoá để nuôi sống bản thân. Tóc cậu rậm rạp, có lẽ vì nhà nghèo nên cậu không thể đi cắt tóc được. Cậu có khuôn mặt hình chữ điền dính đầy bụi bẩn vì cậu phải lăn lộn khắp nơi để kiếm ăn nhưng ẩn sau lớp bụi bẩn đấy, em tin chắc là một tấm lòng nhân hậu. Cậu có chiếc mũi dọc dừa trông chẳng hợp với khuôn mặt của mình tí nào. Ẩn sau đôi môi tái nhợt vì bệnh tật là hàm răng khềnh và trắng ngà. Đã vậy, ông trời còn nữa để Minh mang một dị tật khủng khiếp. Hai tay cậu bị bại liệt không giống như người bình thường khiến cậu cầm nắm rất khó khăn. Vì vậy mà chị Minh phải quàng sẵn đồ đạc lên người Minh để cậu có thể bán. Cũng chính vì điểm này mà tất cả lũ nhóc trong chợ đều gọi Minh với một cái tên trêu chọc là Minh cùi. Mỗi lần như vậy, Minh vừa khóc vừa giận dữ xua các bạn kia ra, nhưng vì bị tật nên chẳng những không xua được mà còn bị té lên té xuống khiến đám nhóc vô lương tâm kia cười vỡ cả bụng. Em vội vã chạy đến đỡ Minh dậy. Thế là Minh kết thân với em vì em là người bạn duy nhất không trêu chọc Minh. Trong chỉ vài phút tiếp cận. Em đã phát hiện ra rằng: Tuy xấu xí, nhưng cậu vẫn mang trong mình cái hồn nhiên, trong sáng của tuổi thơ. Thỉnh thoảng, cậu chạy theo một chú bướm vàng với một bộ dạng rất vui vẻ, yêu đời. Cậu chăm chỉ thật. Từ khi chợ họp đến giờ, cậu vẫn cứ đứng ở trước cửa mời gọi mọi người mua hàng. Cậu tuy nghèo nhưng cũng có lòng tự trọng rất cao.

Có lần, một bác đi mua rau ngang qua, thấy cậu bé tội nghiệp, bác cho cậu năm nghìn và nói: "Ta tặng cho cháu đấy, ta không lấy hàng gì đâu" Thế mà Minh không nhận, nằng nặc xin bác phải mua một món gì đó mới thôi. Minh nói với Bác nọ: "Đổi cho sạch, rách cho thơm bác ạ. Cháu không phải ăn mày. Cháu muốn sống bằng sức lao động của mình". Minh tuy nghèo nhưng rất ham học dù điều kiện gia đình không cho phép. Trong lúc đi bán, lâu lâu, Minh lại lấy cuốn sách của chị cậu cho ra đọc. Hỏi thăm mới được biết là tối nào, chị Minh cũng dạy Minh học chữ. Vì bị bại liệt hai tay nên cậu phải dùng hai ngón chân để cầm bút. Tuy vậy chữ cậu lại rất đẹp. Thật là tài tình phải không các bạn. Minh còn có biệt tài vẽ chân dung bằng chân rất điêu luyện. Những người khách qua đường thỉnh thoảng lại tò mò muốn xem Minh vẽ, thế là cậu dùng hai ngón chân nhỏ bé của mình kẹp lấy bút rồi ngả người ra sau chuẩn bị tư thế. Như một phép thuật kỳ diệu, những đường nét nghệ thuật bắt đầu hiện ra. Khi bức tranh đã hoàn thành ai cũng tấm tắc khen đẹp. Nét đẹp ấy không những từ bức chân dung Minh vẽ mà còn là từ lòng quyết tâm, ý chí phấn đấu đi lên của Minh đấy. Tuy khó khăn, nhưng Minh không hề nản chí làm em rất nể phục. Cậu làm em nhớ đến hình ảnh thầy Nguyễn Ngọc Ký người đã dùng hai ngón chân tập viết, đã nổi tiếng trong cả nước. Trời đã gần trưa, mẹ đã mua hàng xong và ra đón em. Vừa lúc ấy, chị của Minh tất tả chạy bộ đến mang cơm cho Minh. Trông thấy em đang nói chuyện với Minh, chị nói: "Chào em, em là bạn của Minh à". Em tươi cười gật đầu. Chị quay sang đút cơm cho Minh ăn, thấy Minh phải cố gắng lắm mới ăn được từng muỗng cơm và người chị thương em chốc chốc lại chảy nước mắt làm em rất cảm động. Nghe em kể về Minh, mẹ em sực nhớ về Bác Tư người làm trong một ngôi nhà tình thương của một tổ chức nhân đạo. Mẹ em chạy đến nói với chị của Minh. Hai chị em mừng đến phát khóc. Cuối cùng chị em Minh đã được đón về một mái ấm tình thương để được che chở, đùm bọc và dạy dỗ nên người

Nhìn hoàn cảnh của Minh, một cậu bé mồ côi, tật nguyền. Em cảm thấy mình rất may mắn được sống đầy đủ và êm ấm trong vòng tay thương yêu của cha mẹ và ông bà. Em quyết tâm học thật giỏi để sau này lớn lên trở thành người tài, làm cho đất nước ngày càng giàu mạnh hơn. Em sẽ thành lập nhiều tổ chức từ thiện để góp phần xoa dịu các nỗi đau của những mảnh đời bất hạnh như chị em Minh.

Bài văn mẫu Tả một người có hành động và ngoại hình khác thường - Mẫu 8

“Ôi, con xin lỗi” đó là câu nói đầu tiên trong cuộc đời mà Linh Chi – một cô bé không chân không tay thốt lên. Dù chịu nhiều thiệt thòi nhưng cô bé ấy lại đầy nghị lực, cô không bao giờ chịu bỏ cuộc trước những khó khăn của cuộc sống.

Linh Chi quê ở Yên Bái, sinh năm 2005, từ khi sinh ra cô đã bị dị tật bẩm sinh. Khác với những người bình thường, Linh Chi không có bàn tay và bàn chân. Chân tay của em cũng ngắn hơn rất nhiều so với người bình thường. Dù bị khuyết tật nhưng cô bé luôn tràn đầy nghị lực sống. Khuôn mặt em thật xinh xắn với đôi mắt rất trong và sáng, ánh mắt em luôn tràn đầy sự hy vọng. Linh Chi có vầng trán cao và rộng thể hiện sự thông minh và nhanh nhẹn. Đôi má em lúc nào cũng ửng hồng. Cũng giống như những đứa bé gái, Linh Chi cũng vẫn muốn làm duyên, cô bé vẫn để mái tóc đen dài và mượt. Hằng ngày Linh Chi vẫn tết tóc đuôi sam thật xinh xắn. Vì bị mất đi đôi chân nên dáng người Linh Chi trông càng nhỏ bé hơn. Linh Chi có một nụ cười thật tươi. Nhìn nụ cười hồn nhiên của Linh Chi không ai nghĩ rằng đây là cô bé đã phải trải qua nhiều nỗi đau đớn.

Cô bé ấy không bao giờ từ bỏ trước hoàn cảnh, không chịu thua số phận. Bị khiếm khuyết chân tay nhưng Linh Chi luôn có ý thức tự tạo giá trị cho bản thân. Cô bé vẫn có ý thức đi học, em đã xin mẹ cho em cơ hội được đến trường như bao bạn nhỏ khác. Ban đầu Linh Chi luôn cảm thấy tự ti về ngoại hình của mình nhưng nhờ sự động viên của người thân và bạn bè mà em đã xóa bỏ những mặc cảm ấy.

Đến trường, Linh Chi vẫn chơi đùa với bạn bè cùng trang lứa theo cách riêng của em. Em đã rất nỗ lực dùng đôi tay của mình để viết chữ. Làm bất cứ việc gì Linh Chi cũng rất cẩn thận. Không ai có thể ngờ rằng từ đôi tay ấy của em lại có thể viết được những con chữ tròn trịa như vậy. Em cũng tự tin múa cùng các bạn trong các giờ ra chơi. Em rất tự lập, em luôn cố gắng tự làm mọi việc trong khả năng của mình. Cô bé được gọi là “Nick Vujicic của Việt Nam”.

Nghị lực sống của Linh Chi chính là tấm gương của mỗi chúng ta. Đừng bao giờ đầu hàng trước số phận. Hãy làm chủ số phận của mình.

Bài văn mẫu Tả một người có hành động và ngoại hình khác thường - Mẫu 9

Trong cuộc sống, chúng ta sẽ gặp rất nhiều người có hoàn cảnh sống khác nhau. Tôi còn nhớ trong kì nghỉ hè vừa rồi tôi cùng gia đình đến Quảng Nam, trong chuyến đi này tôi đã gặp một con người có nghị lực phi thường, dù bản thân không được lành lặn như những người khác. Anh là một tấm gương sáng về ý chí và nghị lực vượt lên số phận.

Đợt ấy vào tháng 7, sau một năm học tập và làm việc vất vả cả gia đình tôi đã có một chuyến du lịch đến vùng đất Quảng Nam. Trong chuyến đi này tôi đã được đi thăm thú rất nhiều nơi: Hội An bình dị, xinh đẹp; Cù Lao Chàm với sóng biển xanh biếc và những tháp Chăm cổ kính của thánh địa Mỹ Sơn,... nhưng để lại trong tôi ấn tượng sâu đậm nhất là anh Bảy Văn, cái tên thân thương do mọi người đặt cho anh. Anh là trẻ mồ côi, ngay từ khi sinh ra đã khuyết tật mất hai chân do di chứng của chất độc màu da cam, anh được đưa về nuôi tại cô nhi viện. Trong chuyến thăm Hội An tôi đã tình cờ nhìn thấy anh đang dạy trẻ con học, điều đó đã làm tôi vô cùng bất ngờ, ngưỡng mộ và tôi đã được những người dân nơi đây kể lại câu chuyện cuộc đời anh.

Anh Bảy Văn người nhỏ thó, vì đã mất đi đôi chân nên nhìn anh lại càng trở nên nhỏ bé hơn. Anh có làn da ngăm rám nắng đặc trưng của những người miền Trung. Khuôn mặt anh vuông vức, cùng chiếc mũi cao khiến cho đường nét trên khuôn mặt trở nên hài hòa hơn. Anh có chiếc trán rộng và cao thể hiện rõ sự thông minh, nhanh nhẹn. Mái tóc anh được cắt gọn gàng, màu đen mượt. Đôi mắt anh sáng, tinh anh cùng đôi lông mày rậm khiến cho cái nhìn trở nên cương nghị, chính trực hơn. Tôi đặc biệt ấn tượng với nụ cười của anh, đó là nụ cười tỏa ra một sức hút mãnh liệt, hàm răng đều tăm tắp cùng với nụ cười sáng khoải khiến mọi người đều thoải mái khi nghe tiếng cười ấy. Giọng nói của anh trầm ấm và rất truyền cảm.

Anh ăn mặc giản dị, chỉ có hai bộ quần áo duy nhất, một chiếc áo sơ mi trắng và một chiếc sơ mi xanh da trời. Mỗi lần mặc xong anh luôn giặt sạch sẽ và là cẩn thận. Ngôi nhà anh ở đơn sơ chỉ có bộ bàn uống nước, cái tủ đứng, giường ngủ và một bàn học nhưng luôn được anh sắp xếp hết sức ngăn nắp, gọn gàng.

Mặc dù ngày từ khi sinh ra đã bị tật nguyên nhưng chưa bao giờ anh chịu thua số phận. Anh luôn tự mình làm mọi việc, chỉ khi gặp khó khăn anh mới nhờ đến sự giúp đỡ của người khác. Anh là người thông minh, sáng dạ, mọi thứ anh học rất nhanh, lại là người ngoan ngoãn nên được thầy cô và bạn bè hết mực yêu mến. Khi học xong cấp 3 anh quyết tâm thi đỗ sư phạm để có thể mang tri thức về cho những trẻ em nghèo mồ côi như mình. Học xong anh trở về quê hương và đi dạy cho những đứa trẻ mồ côi.

Anh giảng say sưa, nhiệt huyết, giọng giảng truyền cảm và chứa chan tình yêu thương. Nét chữ anh viết trên bảng luôn ngay ngắn, thẳng hàng. Anh đứng hơi nghiêng người để tất cả lũ trẻ đều có thể nhìn thấy những gì mình viết trên bảng. Những đứa bé ngồi dưới lớp cũng mê mải nghe những lời anh giảng, chúng như nuốt từng lời anh nói ra. Từng khuôn mặt ngây thơ, non nớt như được tiếp thêm sức mạnh khi nghe những bài giảng của anh. Theo nghề này đã được gần mười năm, nhưng anh chưa bao giờ nhận tiền của bất cứ học sinh nào, thù lao của anh đơn giản chỉ là những nụ cười, cái ôm thật chặt, đôi khi là ít trứng gà nhưng anh chưa bao giờ thôi nhiệt huyết với nghề. Nghe những điều hàng xóm của anh kể lại và chứng kiến những việc anh làm tôi càng thêm kính phục và yêu quý anh hơn.

Chuyến đi này quả thực đã cho tôi rất nhiều, nó không chỉ cho tôi mở mang tầm mắt trước vẻ đẹp của quê hương, mà quan trọng hơn nó còn cho tôi những bài học giá trị trong cuộc sống. Anh Bảy Văn sẽ mãi là tấm gương sáng chói để tôi học tập và noi theo, không bao giờ đầu hàng, lùi bước trước số phận.

Bài văn mẫu Tả một người có hành động và ngoại hình khác thường - Mẫu 10

Những truyện cổ như: “Thạch Sanh”, “Thánh Gióng”,... đã để lại trong em ấn tượng rất đẹp về người dũng sĩ. Em thường tưởng tượng về hình ảnh các anh đặc biệt là về người anh hùng Thánh Gióng.

Đó là những chàng trai còn trẻ, thân hình rắn rỏi, mạnh mẽ. Ngày thường khi giúp đỡ gia đình, các anh ăn mặc không khác người bình thường cũng đóng khố, cởi trần để làm ruộng, đốn củi. Làn da đỏ như đồng thau; những lúc cày cuốc, bấp chân, bấp tay nổi lên cuồn cuộn. Trên gương mặt luôn nở nụ cười tươi còn thánh thót bao giọt mồ hôi nóng hổi. Vậy mà khi ra trận, nhìn các anh dũng sĩ thật oai hùng! Các anh mặc quần áo giáp sắt, đội mũ sắt phủ kín từ đỉnh đầu đến gót chân,

vững vàng như một pho tượng sắt. Dáng vẻ lực lưỡng, mạnh mẽ càng khiến các anh giống các thiên thần. Khi xung trận, anh rạp người trên mình ngựa. Những tiếng hét xung trận vang rền của anh khiến quân thù khiếp sợ, sự dũng mãnh của anh khiến cho chúng kinh hoàng.

Giặc tan, anh dừng sĩ lại trở về với đồng quê. Bắp thịt nổi cuộn cuộn và những giọt mồ hôi thánh thót lại vương trên luống cày.

Hình ảnh những chàng dũng sĩ mạnh khỏe, tốt bụng là những hình ảnh đẹp đẽ trong ký ức tuổi thơ của em. Em luôn nhớ mãi đến những hình ảnh đó để học tập, rèn luyện tốt hơn với mong muốn sẽ được mọi người yêu mến như các chàng dũng sĩ ấy.

Dàn ý Tả một người có hành động và ngoại hình khác thường

1. Mở bài:

- Giới thiệu đối tượng em định tả:
- Nhân vật em miêu tả là ai? Em gặp người đó ở đâu? Vào dịp nào?
- Người đó có ngoại hình và hành động khác thường ra sao?

2. Thân bài:

* Tả những đặc điểm về ngoại hình:

- Người đó bao nhiêu tuổi, làm nghề gì?...
- Vóc dáng như thế nào?
- Gương mặt, mái tóc, màu da... có nét gì nổi bật khiến em ấn tượng? (Chú ý tập trung miêu tả các chi tiết khác thường để làm nổi bật đối tượng).

* Tả những đặc điểm về tính tình:

- Sôi nổi, nhiệt tình hay điềm đạm, chín chắn...
- Dễ hoà đồng, thân thiện với mọi người hay lạnh lùng, khó gần...?
- Có thận trọng nghiêm túc trong khi làm việc hay không?
- * Tài năng khác thường của người đó: Có tài trong lĩnh vực nào? (Âm nhạc, hội họa, văn chương...).

3. Kết bài: Cảm nghĩ của em về nhân vật đó: Yêu mến, cảm phục...

CLICK NGAY vào **TẢI VỀ** dưới đây để download **Top 10 bài văn hay Tả một người có hành động và ngoại hình khác thường lớp 5 (Tuyển chọn)** file word, pdf hoàn toàn miễn phí.

